

ANGYALMESE

IRODALMI
SZÖVEGGYŰJTEMÉNY
3–4. ÉVFOLYAM

Kálvin Kiadó
Budapest, 2020

TARTALOM

TITKOK KAMRÁJA / DECEMBER.....	12	Lázár Ervin: A másik télapó.....	40
CSALÁDI FÉNYKÉPALBUM.....	13	Miklós püspök legendája.....	44
Zalán Tibor: Furcsa fénykép.....	14	Miklya Luzsányi Mónika: Angyal a konyhában.....	46
Balázs Imre József: Nem nyitom ki az ajtót.....	15	Demény Péter: Karácsonyi dal.....	48
Kiss Ottó: Mindenki nevesse.....	15	Dániel András: Létra.....	49
Ágai Ágnes: [Életkor].....	16	Szabó T. Anna: Gyertya.....	50
Békés Márta: Gondviselő.....	16	Tarbay Ede: December.....	50
Kiss Ottó: Tudod apa.....	17		
Kiss Ottó: Szeretem, ha hull a hó.....	17		
Kovács András Ferenc: Kínai dallam.....	17		
Majoros Nóra: Három rajzlap (Részlet a szerző 3x1 család című gyerekkönyvéből).....	18	CSODABÖLCSŐ.....	51
Békés Márta: A család.....	20	Mostan kinyílt egy szép rózsavirág.....	52
Csorba Piroska: Gazdagság.....	21	Zalán Tibor: Újszülött-köszöntő.....	53
Mielőtt.....	21	Betlehem kis falujában.....	54
Döbrentey Ildikó: A dudorászó nagymama.....	22	Tóth Bálint: Egy kisfiú születésére.....	55
Benedek Elek: A templomban.....	24	A kisbojtár ajándéka.....	56
Kiss Ottó: Nagypapa nem hisz.....	24	A kis dobos fiú.....	58
Miklya Zsolt: Mamóka-otthon.....	25	Egyed Emese: Játsszótársunk születik.....	59
Nógrádi Gábor: Titkos beszélgetés.....	26	Egyed Emese: Kívánságok.....	60
Oravecz Imre: anyu főz.....	31	Kovács András Ferenc: Vízkereszt.....	60
Oravecz Imre: apu javít.....	31	Kiss Benedek: Újkori karácsony Sárával.....	61
Kiss Ottó: Apa mindent megold.....	31	Kiss Ottó: Jönnek a királyok.....	62
Kiss Judit Ágnes: Visszaszámoló.....	32	A szállást kereső Mária története.....	63
		A jószívű királyfi.....	66
ANGYALJÁRÁS.....	33	Mészöly Ágnes: Angyalmese.....	68
Markó Béla: Karácsony előtt.....	34	Megtölteni a termet.....	72
László Noémi: Kedves angyal!.....	34	Lackfi János: Pásztorok alusznak.....	74
Miklya Zsolt: December angyalának.....	35	Weöres Sándor: Betlehem.....	75
Zágoni Balázs: Barni és a három angyaljárás.....	36		
Balázs Imre József: Angyal.....	39	KARÁCSONYFA.....	76
Weöres Sándor: Ha vihar jó a magasból.....	39	Miklya Zsolt: Lehull közénk.....	77
		Miklya Luzsányi Mónika:	
		Csillagfényes karácsonyfa.....	78
		Beethoven / Schiller: Örömóda.....	80

Weöres Sándor: Szép a fenyő.....	80	Békés Márta: A hetes öt napja.....	113
Ágai Ágnes: [Karácsonykor].....	80	László Noémi: Család.....	114
Kányádi Sándor: Télifák.....	81	Fekete Vince: Holnap.....	115
Balázs Imre József: Borzas csillag.....	82	Zelk Zoltán: Hét nap.....	116
Szabó T. Anna: Mézeskalács.....	82	Miklya Zsolt: Válasz Julinak.....	118
Dávid Ádám: Állatkerti karácsony.....	83	Horgas Béla: Időfa.....	119
Móra Ferenc: A gyémántcserép.....	84	Zelk Zoltán: Új mese a négy vándorról.....	120
Az özvegyasszony két fillérje.....	88	Gazdag Erzs: Szűkesztendő – Böesztendő.....	122
Szabó T. Anna: Ünnepe.....	89	Schein Gábor: Márciusban jaguárok?.....	124
ÓRATORONY / JANUÁR.....	90	NEVEK KÖNYVE.....	125
ÚJÉVI HARSONA.....	91	Eörsi István: Halpagár.....	126
Bertóti Johanna: Újévi vers.....	92	Eörsi István: Bumburi.....	127
Weöres Sándor: Ujjé!-vi mese.....	93	Csukás István: Lackó... (Részlet a szerző <i>Utazás a szempillám mögött</i> c. meseregényéből).....	128
Magolcsay Nagy Gábor: Tetőablak.....	94	Méhes Károly: A bánatos radiátor.....	129
Csillagoknak teremtője.....	95	Miklya Zsolt: Pintyszépségverseny.....	130
Miklya Zsolt: Éjima.....	95	Szepesi Attila: A nevesincs patak.....	130
Miklya Luzsányi Mónika: Miért Szilveszter a szilveszter?.....	96	Ijjas Tamás: Tánc.....	131
Kollár Árpád: Lesz, lesz, lesz.....	98	Kányádi Sándor: Három székláb.....	131
Békés Márta: A múlt idő.....	99	Keresztesi József: A Lápi Trotty természetrajza.....	132
Békés Márta: Egy nulla miatt.....	99	Keresztesi József: A Hegyi Zsupsz.....	133
Krusovszky Dénes: Miután.....	100	Weöres Sándor: Csizió.....	134
Vidor Miklós: Nyelvgyötrők.....	101	Oravecz Imre: anyu máshogy Erzs.....	135
Csukás István: A szófacsaró seregélyek (részlet).....	102	Kántor Péter: Göncölszekér.....	135
Mándy Stefánia: A tükör.....	104	Kányádi Sándor: Névtelen mese.....	136
Philipp István: Nyelvtörő.....	105	Miklya Luzsányi Mónika: Egy furcsa névadó.....	137
Weöres Sándor: Csiribiri.....	105	A TÉL ÖRÖMEI ÉS AZ ÉVSZAKOK.....	139
Cigány újévi köszöntő.....	106	Dániel András: Este.....	140
Kányádi Sándor: Új esztendő.....	107	Mészöly Ágnes: Télbefőtt.....	141
AZ IDŐ KERKEI.....	108	Géczi János: Cserepembe jégvirágot vetek.....	141
Géczi János: Mikor a hétfő.....	109	Finy Petra: Jégjátásztér.....	142
Ayhan Gökhan: Szánkó.....	110	Kányádi Sándor: Tél derekán.....	142
Békés Márta: Iskolabolygó.....	111	Móra Ferenc: A kíváncsi hópolyhek.....	143
Barak László: Tízéves vagyok.....	112		
Kiss Ottó: Idő.....	112		

Nyulász Péter: Hókrisztály keringő.....	144	TÖRPEK, ÓRIÁSOK, CSODÁS LÉNYEK.....	196
László Noémi: Korizni este jó.....	144	Gazdag Erzs: Mesebolt.....	197
Weöres Sándor: Száncsgö.....	145	Csukás István: Süsü dala (részlet).....	197
Miklya Zsolt: Végtelen sál.....	145	Mosonyi Aliz: Az Ordító Sárkány Boltja.....	198
Máté Angi: Volt egyszer egy hideg.....	146	Ranschburg Jenő: Több síkon.....	199
Csík Mónika: Sítúrán.....	147	Lázár Ervin: A Hétfejű Tündér.....	200
Kányádi Sándor: Csikorgó, a fagykirály.....	148	Zákeus története.....	204
Lengyel Balázs: Mese a fehércsillagos sündisznóról.....	150	Ranschburg Jenő: Az éjszaka.....	205
Csoóri Sándor: Hókutya.....	153	Nemes Nagy Ágnes: Amikor Bors néni gyerek volt.....	206
Kiss Ottó: Kedvenc évszakom.....	153	Nemes Nagy Ágnes: Hol lakik Bors néni?.....	206
Oravecz Imre: a szobában tavasz van.....	153	Nemes Nagy Ágnes: Kéményről kéményre.....	207
Bertóti Johanna: Az öt lehunyt szemű madár.....	154	Döbrentey Ildikó: Az óriáslány.....	208
VIGADÓ / FEBRUÁR.....	156	Fodor Sándor: Csipike az óriás törpe (részlet).....	210
JELMEZTÁR.....	157	Finy Petra: Pöttömasszony.....	214
Dániel András: Álruha.....	158	KÉPTELEN KERTEK.....	215
Csík Mónika: Titok.....	159	Mándy Stefánia: Csak csillag ő.....	216
Weöres Sándor: A paprikajancsi szerenádjá.....	159	László Noémi: Kavicsok.....	217
Majoros Nóra: Az angyalok állata.....	160	Balázs Imre József: Biztató.....	217
Balázs Imre József: Állati farsang (részletek).....	162	Lázár Ervin: A tuskés varabin.....	218
Müller Péter Sziámi: Mit tudjon egy bohóc?.....	165	Csík Mónika: Hibbant állatsoroló.....	220
László Noémi: Csillagok háborúja mondókák.....	166	Balázs Imre József: Lennél-e gőtepásztor?.....	221
Petőcz András: Dodó és a bohóca.....	167	Balázs Imre József: Az álomcetli.....	222
Balázs Imre József: Farsang a csillagokban.....	168	László Noémi: Álmomban.....	222
HŐSÖK, HARCOSOK.....	169	Gyárfás Endre: Három zsiráf.....	223
Zelk Zoltán: Hajnali vendég.....	170	Takács Zsuzsa: Fiók.....	223
Pilinszky János: Aranymadár.....	171	Lázár Ervin: A manógyár.....	224
Tarbay Ede: A sárkányölő.....	179	Schein Gábor: Padlás.....	227
Tinódi Sebestyén: Siess kereszttyén (részletek).....	182	Hétfvári Andrea: Rajzoltam.....	228
Molnár Krisztina Rita: Lecke.....	182	Kiss Ottó: Ceruza.....	228
Csukás István: Süsü, a sárkány (részletek).....	183		
Csukás István: A bús királylány dala.....	192		
Hétfvári Andrea: Királylány koromban.....	192		
Fekete Vince: Mesék.....	193		
A szárnyas királyfi.....	194		

ANGYALMESE

TITKOK KAMRÁJA
DECEMBER

CSALÁDI
FÉNYKÉPALBUM

Zalán Tibor
Furcsa fénykép

Babrál anya hajával a csend,
mintha valami nagy óra, leng
a délután.

Kint a kertünkben apa mákja
puha virágát eldobálta,
viszi a szél.

A falnál bátyám horgászbotja,
vele halásznunk csillagokra
éjjelente.

Én a tiszta szobában állok,
állam alatt – riadtan várok –
egy hegedű

Balázs Imre József
Nem nyitom ki az ajtót

Ha a szobaajtó nyitva van,
és látom anyát ülni benn, a gép előtt,
akkor itthon van anya,
odamegyek hozzá.

Ha a szobaajtó csukva,
nem látom anyát,
pedig tudom, hogy ott van,
mert hallom, zúg a gép benn.
Ilyenkor nincs itthon anya,
nem megyek oda hozzá.

Kinyithatnám az ajtót,
és akkor újra itthon lenne anya.
De ha kinyitom,
egy kicsit mindig úgy néz rám,
mintha nagyon messze volna.

Kiss Ottó
Mindenki nevéssen

Mindenki nevéssen,
mondja apa, amikor fényképez,
de csak anya nevet,
mert én így nem tudok,
engem mindig meg kell nevettetni,
ezért apa leteszi a fényképezőt
egy alkalmas helyre,
ez pont alkalmas hely lesz,
mondja ilyenkor,
aztán bekapcsolja az időzítőt,
és lehajol, hogy megnyomja
az exponáló gombot,
és amikor szaladni kezd,
már tényleg mindenki nevet,
anya is, apa is és én is,
mert mindenki tudja,
hogy úgysem ér oda időben,
az ilyen fényképeken apának
mindig csak a háta látszik.

Ágai Ágnes
[Életkor]

Mondd, mi sosem lehetünk egyidősek?
Akkor se, ha nagyon akarjuk?
Akkor se, ha én mindennap
növök egy picit,
és te már nem nősz tovább?
Akkor se, ha holnap
én ülök melléd,
én mesélek,
én fogom a kezéd?
Nem hiszem!
Egyszer, egyetlenegy percig
biztosan egyidősek lehetünk.

Békés Márta
Gondviselő

Az osztálynaplóban
az én oldalamon
az van írva,
hogy az anyu
a gondviselő,
mert az aputól
elváltunk.
Pedig ez a gond
engem legalább
annyira megvisel,
mint az anyut.

Kiss Ottó
Tudod apa

Tudod apa, az lenne jó,
ha eggyel többször jönnél haza,
mint ahányszor elmész.

Kiss Ottó
Szeretem, ha hull a hó

Szeretem, ha hull a hó.
Azt is szeretem, amikor
apa eljön hozzánk, de nem
szeretem, amikor elmegy.
Olyankor a szívemben
visszafelé hull a hó.

Kovács András Ferenc
Kínai dallam

Összé válok.
Már nem bánom.
Szélvész rázhat:
van két lányom!

Egyik nyárfa,
másik nyírfa:
vén törzsemben
meg volt írva!

Összé válok.
Már nem bánom.
Lombom rezdül:
van két lányom!

Egyik nyírfa,
másik nyárfa:
tán nem lészek
többé árva...

Koronámat
égnek tárom:
Összé válok!
Van két lányom.

Majoros Nóra

Három rajzlap

(Részlet a szerző 3x1 család című gyerekkönyvéből)

Bruni vagyok, kilencéves, és mindenki nagyon furának néz. Ezt azért gondolom, mert ha valakinek a családomról mesélek, kikerekedik a szeme, és tátva marad a szája a csodálkozástól. Ilyenkor mindig megnézem, van-e fogszabályzója, mert az iskolai fogorvos azt mondta, nekem lesz.

Andi néni, az osztályfőnökünk (aki sohasem vágja ki a címkét a pulóvereiből, és mindig kilátszik belőle) egyszer azt mondta, hogy mindenki rajzolja le a családját. Ez még kiskoromban történt, amikor elsős voltam. Nem kaptunk semmi házi feladatot, még nem ismertük egymást az osztálytársaimmal, és nagyon unatkoztunk. Ha ma történe ilyenmi, akkor nem unatkoznánk, hanem nagyon rosszak lennénk, és Andi néni elkezdene hüppögni. Mindig hüppög, mielőtt kiabálni kezd. De akkor még nem tudtuk ezt, és egyáltalán nem rosszkodtunk, mert még kicsik voltunk. És akkor kiosztotta a rajzlapokat. Én rögtön hármat kértem, mert tudtam, hogy egyre nem fog elférni a család. Andi néni azt mondta, hogy csak a szűk családot kell lerajzolni, mire azt mondtam, hogy az én családom nem szűk, és én nagyon kényelmesen elférek benne. Akkor azt mondta, hogy a szűk család azt jelenti, hogy azokat rajzoljam le, akikkel együtt lakom: az anyukámat, az apukámat meg a testvéreimet.

Ugyanez volt az oviban is. Jó sok időbe telt, amíg az óvó nénik megértették, hogy nálunk nem így mennek a dolgok. Úgyhogy elkértem azt a három rajzlapot, és arra gondoltam, hogy majd ha lerajzolom, akkor Andi néni megérti, és egyszer és mindenkorra tisztázhatjuk a kérdést.

Alapos munkát akartam végezni. Az első papírlapra lerajzoltam a házunkat, de nem kívülről, hanem üresre rajzoltam, hogy beleférjen Anya, Papi meg Nagyi. Ők a nagyszüleim. Az ablakokat le kellett hagynom, mert nem rajzolhattam egymásra Anyát meg az ablakot, de Mokka, a kutyám, meg a fatörzs krokodil, amit Papi

készített nekem, kifért a ház mellé. Kár, hogy Andi néni kukacnak nézte. Lehet, hogy ő sohasem látott krokodilt, sőt ez valószínű, mert Andi néni eléggé félős, és szerintem a közelébe sem megy olyan helyeknek, ahol krokodil lehet. Anyát piros színűre rajzoltam, mert őt szeretem legjobban. A többieket is olyan nagyon szerettem, hogy alig férnek el a szívemben, de azért mégis Anyát a legjobban. Papi barna volt, mert öreg, Nagyi meg sárga, mint a napocska.

A másik lapra rajzoltam Apát késsel. Apa nem lakik velünk, ezért került a másik papírra. Apa mellé odarajzoltam az egyik oldalra Juci nénit, aki azelőtt volt Apa felesége, hogy Anyát megismerte volna. Juci nénit a zöld ceruzámmal rajzoltam meg, mert mindig úgy néz rám, mintha haragudna, én meg haragszom a zöld ceruzámra, mert folyton kitörik a hegye. Apa másik oldalára Mimit rajzoltam, akivel Apa most lakik. Mimi rózsaszín lett, mert ő olyan lányos, és szereti a rózsaszín ruhákat és a csillogó körömlakkot. Juci néni meg Apa közé végül odarajzoltam egy nagy fát, mert ha Juci néni esetleg találkozna Mimivel, ott kitörne a csetepaté.

A harmadik papírra kerültek a testvéreim. A bátyámat meg a nővéreimet zölddel rajzoltam le, mint Juci nénit, mert nekik Juci néni az anyukájuk. Őket egy másik zöld ceruzával rajzoltam, amelyikre nem haragszom. Végül Öcsit meg Hugit rózsaszínnel rajzoltam le, mint Mimit, mert nekik Mimi az anyukájuk. De azért Öcsit kiszíneztem világoskékkel, mert tudom, hogy a rózsaszín miatt megsértődne.

Szerintem ez egyáltalán nem bonyolult, de Andi néni nem értette, és amikor megpróbáltam elmagyarázni neki, elsápadt, és látszott, hogy milyen sok pirosító van az arcára kenve. Ahol ugyanis pirosító volt az arcán, ott nem sápadt el. Amikor Anya értem jött délután, félrehívta, és valami szihomókusról magyarázott neki. Anya azt mondta, hogy a szihomókusok segítenek rendet rakni, ha az embernek zavar van a fejében. Én azt hiszem, hogy az én fejemben nincs zavar, hiszen milyen szépen kitaláltam, hogyan rajzoljam le a családomat úgy, hogy még a papírlapon se vesszen össze senki. De azért egy szihomókust megnéznék. Azóta tartok egy tálka mogyorót az ablakban, és ha jó idő van, résnyire ki is nyitom éjszakára. Hátha egyszer betéved egy, amíg alszom.

Békés Márta
A család

A mamának két gyereke van,
az anyu, meg a kereszt.
Testvérem is van,
egy édes, egy félédes, meg két unoka.
A mama anyukája, a dédi,
mármint a másik mamáé, a csepelié.
A csepeli mama özvegy, és ő ápolja a dédit.
Az édesmamának van egy új férje,
aki az én mostohapapám.
Az igazi, az ivott, ezért elvált tőle
az édesmama.
Az a bácsi, aki velünk lakik,
az anyu élettársa.
Úgy szólítom, Joci,
és lehet, hogy elveszi az anyut.
Az apukámnak csak barátnője van,
de őt ki nem állhatom.
Pedig a múltkor elvitt a Mekibe.

Engem mindenki elvisz a Mekibe.

Csorba Piroska
Gazdagság

Van bátyám,
nővérem,
öcsém,
húgom,
és ráadásul
én is itt vagyok.

Mielőtt...

Így szólt hozzám az Úr igéje: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek...

Jeremiás könyve 1,4–5

Döbrentey Ildikó

A dudorászó nagymama

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy dudorászó nagymama. Egyik kezében is szatyor, másik kezében is szatyor. Ment a nagy füstös városi forgalomban, és vidáman nézegetett a vastag szemüvege mögül:

– A tejet megvettem, a kenyeret megvettem... Mindenem megvan, hála Istennek!

Abban a pillanatban lábához dörgölözött egy fekete kandúr:

– Vigyél haza, és etess meg!

A nagymama nem látott valami jól.

– Nézd csak, egy kutyus! – örvendezett.

– Miáúú! – nyávogott sértődötten a kandúr.

– Ó, ó – röstelkedett a nagymama. – Nem is kutyus, hanem cicus... Jól van, cicus, hazaviszlek, jut neked is az aprikámból!

– Paprikából? Azt nem eszem!

– Nem paprika – aprika! Az az én vacsorám, te is szeretni fogod!

– Én a töltött káposztát szeretem.

– Töltött káposztám, az nincsen.

– Nincsen? De hát azt mondtad, hogy mindened megvan!

– Minden, ami szükséges. Ha meglegszel az én aprikámmal, neked is meglepsz mindened – azzal a nagymama dudorászva tovább ballagott.

– Mi lehet az az aprika? – borzolt a kandúr. – Ennek utánajárok... – és csöndesen a nagymama után somfordált.

– A tejet megvettem, a kenyeret megvettem – dúdolt vidáman a nagymama. – Mindenem megvan, hála Istennek!

Ebben a pillanatban eléállt egy pöttyös kutya:

– Vigyél haza, és etess meg!

– Jaj de helyes kis... kutyus?

– Vaúú!

– Jól van, kutyus! Gyere csak, jut neked is az aprikámból.

– ...Babrika? Én a kacsahúst szeretem!

– Kacsahús, az nálam nincsen.

– Nincsen? De hát azt mondtad, hogy mindened megvan!

– Minden, ami szükséges. Ha meglegszel az én aprikámmal, neked is meglepsz mindened – és a nagymama dudorászva tovább baktatott.

– Mi fán teremhet az az aprika? – vakaródzott a kutya. – Ezt megnézem! – és a kandúr nyomába szegődött.

Otthon a nagymama kipakolta a szatyrokat. Feltette langyosodni a tejet, és szép gyengéden megszigte a kenyeret. Vágott egy szeletet magának, aztán egyet a kandúrnak, és végül még egyet a kutyának. Utána elővett egy virágos bögrét meg két tálkát. A langyos tejet szétöntötte az edényekbe. Fogta a három szelet puha kenyeret, és gondosan beleaprította a tejbe. A virágos bögrébe aprított saját magának, s a két tálkába a kandúrnak meg a kutyának.

– Kész – mondta végül elégedetten. – Kész az aprika!

– Aprika! – nyalogatta száját a kandúr.

– Aprika! – nyelt nagyot a kutya.

A nagymama dudorászva földre helyezte a tálkákat, majd leült a virágos bögre mellé az asztalhoz. A kandúr meg a kutya már nagyon belekóstoltak volna az aprikába, de nem mertek nekikezdeni, mert a nagymama még lehajtott fejjel beszélt valamit a bögréhez.

– Megvolt az asztali áldás – mondta aztán mosolyogva.

– Jó étvágyat, cicus, jó étvágyat, kutyus! – s azzal mindhárman enni kezdtek.

Azóta is együtt élnek ők hárman, és minden este megvan a mindennapi aprikájuk. Néha még töltött káposzta meg kacsahús is kerül mellé. Ha arra jártok, biztosan megvendégelnek benneteket is!

Benedek Elek

A templomban

Nagyapó és unokája
A templomban ülnek,
S míg búg mélyen az orgona,
Imába merülnek.

Nagyapa az unokáért
Imát küld az égbe,
Unoka a nagyapóért:
Legyen hosszú élte!
Fejük felett szárnyas angyal
Látatlanul röpked,
Imájukkal száll az égbe:
Halld meg, Uram, őket!

Kiss Ottó

Nagypapa nem hisz

Nagypapa nem hisz Istenben,
csak bízik benne, hogy van.

Nagymama szerint amikor
Isten a nagypapára gondol,
mindig elnézően mosolyog odafönt.

Miklya Zsolt

Mamóka-otthon

Mamóka köt.
Mamóka horgol.
Áthurkolja fényszálait
levelek és ágak között,
pihe-puhák az ágaközök,
az udvar lenge kardigán,
palástos, gombolni se kell.

Mamóka köt.
Mamóka dúdol.
Mamóka énekel.

Papóka nincs.
Papóka elment.
Átlépdelte égtájait
rónák, mezők és ég között,
kitöredeztek az ágaközök,
ahol köpenye fennakadt,
leterítette, ráfeküdt,
és álmodott.
Papóka elment.
Papóka mindenütt.

Mamóka köt.

Mamóka horgol.

Ha megérkezem délután,
gombolygatom fényszálait
cseresznye-, almaág között,
és pulikutyánk tincseit
is göbös fonallá fonom,
Mamóka itt,
Mamóka ott ül.
Mamóka otthonom.

Cecília mindaddig nem hitte el, hogy valaki ott kuksol abban a nagy kerek hasacskában, amelyet az anyu a szép lapos hasa helyett hordott, amíg meg nem mozdult az a valaki.

– A kistestvérké! – mosolygott rá az anyukája kissé selypítve, mert a felnőttek azt hiszik, hogy a gyerek csekély értelmű medvebocs, és selypegve, bájologva kell vele beszélni. A gyerekek persze általában nem szólnak a szülőknek, hogy tessék normálisan beszélni velem, gyerek vagyok, nem gügye, mert tudják, hogy a felnőttek megsértődnének, és gyerekesen felhúznák az orrukat.

– Tedd csak ide a fülikédet! – helyeskedett tovább Cecília mamája a hasára mutatva, és a kislány odatette a fülét. Bentről, mint egy hatalmas, titokzatos barlangból, amelyben a kijáratot nem lelő szibériai medve tombol dühében, időnként tompa dobbanások hallatszottak.

– Mit csinál? – kérdezte Cecília.

– Nem tudom – mondta az anyukája.

– Fiú vagy lány? – kérdezte Cecília.

– Nem tudom – mondta az anyukája.

– Hogy hívják? – kérdezte Cecília.

– Nem tudom – mondta az anyukája.

De akkor Cecília már furcsán kezdte nézdegélni a mamáját. Benne van valaki, és nem tudja, hogy ki az? Vagy csak nem akarja megmondani? Ez is afféle titok, amit a felnőttek a gyerekek bosszantására találnak ki? No de sebjaj! Majd megtudja ő, hogy kiféle-miféle az, aki odabentről dörömböl. Hogyan? Egyszerű. Odahajol ahhoz a hasacskához, és halkán megkérdezi.

A szomszédban lakó Ildikóval is a kerítésen keresztül szokott beszélgetni, ha mindkét családban áll a bál, és egyiküket sem engedik át a másikhoz.

– Min veszekednek? – kérdezi ilyenkor Cecília Ildikótól a deszkákon át.

– Ugyanazon – mondja Ildikó. – És nálatok?

– Nálunk is a pénzen – mondja Cecília.

Így fog sugdolózni majd azzal a valakivel is.

Az egyik délután az édesanyja ledőlt pihenni. Mostanában hamarabb elfáradt.

„Biztosan a kenguru is hamarabb elfárad, ha sokat szaladgál erszényében a kiskenguruval” – gondolta Cecília, és odasettenkedett az ágyhoz. Az édesanyja egyenletesen szuszogott. Odabent az a valaki egyenletesen dobogott. Cecília a pocak fölé helyezte óvatosan a fülét, és jól hallotta: dib-dob, dib-dob, dib-dob! Bang! Ez az utóbbi hang egy rúgás volt.

– Talán megérezte, hogy itt vagyok, és ő is mondani akar valamit – suttogta Cecília magában. Nem tudta, hogyan kezdjen hozzá a beszélgetéshez. Hangosan mégse mondhatta a pocaknak, hogy: „Szervusz! Én Cili vagyok. Te ki vagy?” A kerítésnél Ildikóval beszélgetni egészen más. Ott nincs egy alvó édesanyja, aki felriad a legkisebb zajra is. Tudom már! – jutott Cecília eszébe a csodálatos ötlet. – Úgy fogok vele beszélgetni, ahogy a babáimmal szoktam este, ha apa lekapcsolja a villanyt. Gondolatban! – És hozzá is kezdett.

„Szervusz! Cili vagyok. Te ki vagy?” – gondolta erősen, de olyan erősen, hogy még a homloka is összeráncolózott az erőfeszítéstől. Először nem hallott semmit. Csend volt, mint az éjszaka közepén, ha az ágyában felriad. Aztán valami tompa zúgás, zuhogás hallatszott belül a fejében, mint amikor nyaranta lebújik a víz alá a tóban, a folyóban vagy az uszodában, és a fülébe csilingelnek a víz titkos zajai.

„Cili vagyok – ismételte gondolatban halkán –, a testvéred. És te...? Te ki vagy?” A kislány becsukta a szemét, hogy ne figyelhessen semmi másra, csak befelé, befelé, ahonnan ez a tengermélyi hang felszivárgott. És akkor a zúgásból, zubogásból tompán, messziről felhangzott a válasz. Csilingelő kislányhang volt. Hasonlított Cecília unokaöccsének a hangjára, aki a messzi Melbourne-ben élt, és akivel a kislány telefonon beszélgetett egyszer.

„Szervusz, Cecília – csendült át a hang a zubogó víz moraján. – Ádám vagyok. A testvéred. Mi van odakint?”

A kislány majdnem felkiáltott örömeiben. Ez igaz? Kinyitotta a szemét. Láta a mamáját, aki halkán szusszantva aludt. Nem álmodott hát! A kisöccsével beszélget! Gyorsan lecsukta a szempilláit újra.

„Itt kint lakás van – mondta gondolatban. – Anya alszik...”
„Azt én is tudom, hogy alszik – szólt közbe a csingilingi hang –, de mi az a lakás?”
„A lakás? Szoba, konyha... ahol lakunk...”
„Egy nagy pocak?”
„Pocak? Dehogy! Falak, meg ajtók, ablakok. Van egy szobám. Az lesz a tiéd is.”
„És mit csinálunk ott?”
„Játszunk! De ne vedd majd el a babáimat! Te is fogsz kapni játékokat... Most te mesélj! Odabent mi van? És mit csinálsz olyan kicsi helyen?”
„Ez nem kicsi. Nekem éppen elég. Jól elférek. Meg még úszkállok is. Meleg van. Minden puha. Mit mondjak? Játszom én is...”
„Játszol? Mivel?”
„Anyuval. De ez titok.”
„Nekem elmondhatod, én nem mondom el senkinek.”
„Jó, de ne légy hazudós! Az úgy van, hogy ő kopog nekem a pocakján egyet, és én visszarúgok a lábammal. Egyet. Aztán kopog kettőt. És én visszakopogok, kettőt. Így játszunk, ha ráér.”
„És ha én kopogok? Mi lesz?”
„Próbáld meg! Ha szeretlek, visszakopogok.”
Cecília kinyitotta a szemét, és látta, hogy a mamája már nem alszik. Nézi őt.
– Hát te mit csinálsz itt?
– Én? – pislogott Cili. – Üldögélek.
Kicsit hallgattak, most már mind a hárman: figyelték egymást titokzatosan.
– Anyu – szólalt meg a kislány –, kopogtathatok a pocakodon?
– Ha akarsz! – húzta fel csodálkozva szemöldökét a kismama, mint aki nem érti, mire szolgálhat ez a kopogtatás. – De csak óvatosan!
Cecília kopogtatott. Egyet. Aztán rátette a kezét a feszülő bőrre, és érezte, hogy Ádám is rúg. Egyet. Akkor Cecília reszkető kézzel kettőt koppantott. És Ádám válaszolt: kopp, kopp! – kétszer.
Cecília attól kezdve mindennap beszélgetett a kisöccsével. Amikor az édesanyja ledült aludni, vagy nem figyelt rá, kötött, tévét nézett, olvasgatott, Cecília

mindig odabújt a napról napra nagyobb hasacskához, és becsukta a szemét, hogy csak befelé, a zuhogó, zubogó mélységbe figyeljen.

Így, naponként kopogtatva megbeszélte Ádámmal a világ dolgait. Mesélt neki az udvarról, mesélt a virágokról és a fákról, a madarokról és a harapós kutyákról. Mesélt az almás rétest sütő nagymamáról, a fotelben mindig elszundikáló nagy-papáról, a folyton sörözgető nagybácsiról, unokatestvérekről, de még a távoli ismerősökről is. Azt akarta, hogy mire az öccse kijön odabentről, mindent és mindenkit ismerjen.

Ádám pedig olyan titkokról mesélt a nővérkéjének onnan a benti világból, amiről még a meseíró sem tudhat semmit. Pedig a meseírónak az a foglalkozása, hogy mindent elképzeljen, ami megtörténhet, és mindent valósággá változtasson, amit elképzelt.

Ezekről a titkos beszélgetésekről persze Cecília senkinek sem szólt. Még a babáinak se mesélte el, mit mondott s mit hallott. Ki lát egy baba lelkébe? És ha mind olyanok, mint a szomszédban lakó Ildikó, aki nem tud titkot tartani?

Csak egyetlenegyszer, egy szép tavaszi délután árulta el a titkát egy kicsit. A nagymamája és a nagypapája éppen arról beszélgettek a szüleivel, hogy vajon kisfiú vagy kislány lesz-e a baba, és hogyan fogják hívni.

– Fiú lesz – mondta Cecília hirtelen. – És Ádámnak fogják hívni.

– Ó, te kis butám! – nevetett az anyukája. – Mért mondod ezt? Hiszen még én sem tudom, hogy mi lesz, aki már nyolc hónapja hordom. Pedig én az orvos bácsitól tudhatnám!... Honnan tudnád te?

– Fiú lesz – ismételte meg határozottan és halkán a kislány. – Ádámnak fogják hívni. – Aztán szó nélkül kiment a szobából.

A felnőttek némán néztek utána.

– Olyan különös ez a Cecília mostanában – szólt a nagymama. – Még hogy fiú?! És Ádámnak fogják hívni?! Persze az Ádám szép név. De honnan vesz ilyeneket?

Aztán eljött az idő. Az a bizonyos idő, amikor az embernek, akár akar, akár nem, meg kell születnie. Éjszaka volt. Apa és anya csendben felöltöztek, és be-mentek a kórházba. Olyan halkán készülődtek, hogy Cecília fel sem ébredt.

Reggel volt már, napfényes június, amikor az édesapja felkeltette a kislányt, és a füléhez hajolt.

– Megszületett a kistestvéred, kicsim. Árudd el nekem, honnan tudtad, hogy fiú lesz, és Ádámnak fogjuk hívni?

– Ő mondta, amikor beszélgettünk – vallotta be suttogva a kislány, de az édesapja csak mosolygott hitetlenül.

Miket ki nem talál ez a Cecília!

Oravecz Imre
anyu főz

anyu főz,
megfőzi a húst,
megfőzi a krumplit,
megfőzi a tésztát,
megfőzi a tojást,
megfőzi a levest,
megfőzi a főzeléket,
megfőzi a tejbegrízt,

mindent megfőz,
de engem nem főz meg,
mert én így is enivaló vagyok

Oravecz Imre
apu javít

apu javít,
megjavítja az autót,
megjavítja a tévét,
megjavítja a rádiót,
megjavítja a húsdarálót,
megjavítja a kávéfőzőt,
megjavítja a vasalót,
megjavítja a hajsütőt,
megjavítja a játékot,

de engem nem javít meg,
mert én javíthatatlan vagyok

Kiss Ottó

Apa mindent megold

Apa mindent megold,
gyurmából kutyát csinál,
dobozból ruhásszekrényt,
kirakja az összes kirakóst,
visszanöveszti a lufit,
apa mindent megold,
szétjavítja a legót.

Kiss Judit Ágnes
Visszaszámoló

Egeret fogtam véletlen,
Meglovagoltuk négyesben
Nagypapi, nagymami, dédi meg én,
Így ügetünk a világ peremén.

Fut, fut a tej, fut a lábasban,
Futnak utánam hármásban
Nagypapi, nagymami, dédi, de én
Csak heverészek a tej tetején.

Állunk lesben kettesben,
Nincsenek itt a közelben sem
Nagypapi, nagymami. Dédi meg én
Nyúlra vadászunk tó fenekén.

Felhőkön túl, nem látszik,
Tölgyfa karosszék hintázik.
Ott ül a dédi, csak ő egyedül,
Mennyei koncertet hegedül.

ANGYALJÁRÁS

